

Hazanın Ayak İzi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Şubat 2018

Zaman gülebiliyor hatta zehrinden dem vuruyor isyanın belki köreliyor umudun belki çapağında ömrün,
dolduruşa geliyor iç sesin.

Bünyesinde şiirin kaynarken kazan dolusu niyaz,
Şerrinde iblisin
Donarken yürek yine kürediğin
Hep iç sesin
Sonu olsa da başını unutan bir araz.

İklimlerden sızan ara sıcağında ömrün
Kelepçesi yine yüreğin
Şakıyan bir bülbüle nazire edercesine
Şerh düştüğün her imgeyi
Sulh bildiğin
O kurumuş çeşme.

Şimdilerin dününden kaçırdığın
Haraç mezat anıların,
Yarınların ufkuna serdiğin
Yüreğinden bozma kırmızı halın:
Bir şerrin belki de ve günahlarını seven
Münafığın cübbesinden kopan
O siyah düğme
Yine hasbelkader yonttuğun kürede
Varsın dokunaklı bir son bellesin
Gelip geçen hayatın.

Deli fitrat deli aşk deli gönül;
Kalp gözüne bir virgül
Bazen noktaları gizlediğin
Rotanda bir ünlem
Soruları unuttuğun
Cevapları da aşikâr hani

Yürek burkuldukça içine düştüğün
O gayya kuyusu:
Hatta mertebesinde aşkın,
Hezeyanı tetiklerken özlem
Kiblesinde maneviyatın
Bir Tanrı'dan yana duyduğun elem.

Kavuşamamanın acısı
Sirenlerinde yanıp sönen deli ferman
Solan yine yürekte dökülen bukle bukle
Anlatılmaz bir serzeniş
En çok da dününe ettiğin sitem.

Gözlerde ukde kalmış
Feri mi ömrün?
Geride kalmış kiri mi dünün?
Yankısı duyulmaz sesi mi sevdanın?
Yenik düştüğün mevsimden öte
Bir yolculuk mu hazanın ayak izi?

Doldukça çağlayan rahmeti nasıl görmezden gelirsin,
Demenin mecalinde
Hamdolsun demenin de meziyetinde
Şükrüne yakınsın
Derdini veren dermanını da gönderirmiş
Diyenlerin asla yalancısı olma
Derlediğin bil ki asla senin hikâyen değil:
Kaderin uzvunda rahmete dokunduğun kadarsın
Aslında kaybettiğin yarımından bile yarımısın
Yarını tetikleyen hangi peşrevi ise
Ömürlük sevdandan çalan zamandan
Kalan üç beş yalansın.

Kör düğümler,
Kor sevinçler,
Yetilerinde andığın rahmeti kucaklarken
Dokunduğun o lal şarkısın
Yine hicvinde dünün bir merhale
Kopup geldiğin iklimden

Kendi halinde bir ziyaret
Hakkın mahkemesi her an
Doğrudan yana.